

hed i denne Sag, vilde jeg ikke nu strax have taget Ordet, men jeg vilde da have afventet de mulige Indvendinger, der maatte være blevne fremsatte imod den Betænkning, vi have affattet, og de Indstillinger, vi have gjort. Da jeg imidlertid erkjender, at det formodentlig vilde blive anseet for meget ekstraordinært, naar en Ordsfører ikke strax motiverede idetmindste de Indstillinger, Udvalget har tilladt sig, har jeg forladt dette mit Ønske, og skal nu korteligt udtale mig om Sagen, men her støber jeg igjen paa en anden Vanskelighed, nemlig den at finde den tilstrækkelige Begrænsning, hvor der er Tale om en saa omfangsrig Materie som den foreliggende. For de Vanskeligheder, Udvalget har haft at overvinde, have vi gjort Rede i Betænkningen. Da vi vare blevne enige om, at vi, som da ogsaa var det ene Naturlige, skulde følge den Vej, Rigsdagens Statsrevision hidtil har fulgt, blev Opgaven for os at finde, hvorledes vi skulde være os ad for at komme ind paa denne Vej. Ganste at følge den lod sig ikke gjøre; thi den foreliggende Beretning er jo ikke affattet saaledes, som den Beretning, vi i Almindelighed faae her i Rigsdagen fra Statsrevisionen, og det er aldeles i sin Orden, thi den Statsrevision, om hvis Betænkning her er Tale, havde en heel anden Instrux end den, Rigsdagens havde, men selv affeet herfra, var der ogsaa andre Betragtninger, som maatte gjøre sig gjældende for Udvalget. Det er nemlig klart, at vi ikke ganste have haft den samme Opgave som de Udvalg, der ellers først behandle en Revisions Betænkning, thi her foreligger et Regnskab, med Hensyn til hvilket vi vide, at der endnu kun forestaaer eet af en lignende Natur, da det overhovedet kun er Regnskabsperioderne 1862—64 og 1864—66, hvorom der i saa Henseende kan være Tale. Vel er der ogsaa i Regnskabsaaret 1866—67 en Periode, hvori de finansielle Dispositioner maatte tages overensstemmende med de Love, der ere udgivne af Rigsraadet, men dertil troer jeg ikke, vi behøve at tage Hensyn, og det saameget mindre, som det nu er bekjendt, at den Instrux for Rigsdagens Revisorer, der er under Udarbejdelse, udtrykkelig bestemmer, hvorledes det nævnte Regnskab skal behandles. Naar vi altsaa saa-

ledes havde en afsluttet Periode for os, naturligviis nærmest den for 1862—64, medens vi dog i det Hele vidste, at der ikke kunde være Tale om paa denne Maade at behandle andre Regnskaber end dette og det for den næste Periode, kunde alle de Bestræbelser, som knyttede sig til at paavirke den hele finansielle Behandling, til at fremme Finantslovenes grundige, hensigtsmæssige og fyldestgjørende Udarbejdelse, og som i det Hele gaae ud paa at fremme Samarbejdet mellem Repræsentationen og Regeringen, egentlig ikke staae som Opgave for os. Naar imidlertid Revisionerne stadig gjøre en Mængde Indstillinger, f. Ex. om nogle smaa Overskriftelser eller Meerudgifter, om nogle Imposteringer fra een Underconto til en anden o. s. v., have disse Bestræbelser sjældent til Formaal at gjøre Ansvar gjældende, men Formaalet er — med et kort Udtryk — at forbedre den hele finansielle Behandling. Noget Saadant har ikke foreligget os, da vi, som sagt, havde en heelt afsluttet Periode for os, hvorover begge Regnskaberne vare færdige, og dette er den ene Grund, hvorfor vi have troet os berettigede til at afholde os fra alle disse forskjellige og talrige Indstillinger. Jeg kan ogsaa sige, at vi paa en Maade have faaet dette godkjendt i en endnu langt større Udstrækning, end jeg i Grunden tænkte mig, medens jeg sad i Udvalget og samarbejdede med de andre Medlemmer; thi vi have seet, at man i den Instrux, der bliver udarbejdet for de Revisorer, vi nu vel snart skulle vælge, ligesom har antydet, at man ikke for Fremtiden vil have saa mange Indstillinger.

Gaaer jeg nu over til det andet Punkt, nemlig hvorledes vi skulde gjøre vore Indstillinger, følger det af sig selv, at vi maatte knytte dem til Regnskabet, thi vi havde ikke Andet at knytte dem til; men det er noksom bekjendt, at der med Hensyn til de forskjellige Forslags Affattelse fra de forskjellige Revisioner foreligger snart flere snart færre Benævnelser, saasom: „passerer“, „kan passere“, „faaer at passere“, „passerer for denne Gang“, „faaer at passere for denne Gang“, „kan ikke bevilges“ etc. Der har dog, saavidt os bekjendt, ikke udviklet sig nogen stadig Progris i den Henseende, og vi have derfor anseet os berettigede til aldeles